

ΑΠΟ ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ

ΜΙΛΑ ἢ Φύσις μυστικά εἰς τ' ὄμορφο βλαστάρι της
κάτι τραγοῦδια ἄρμονικὰ τοῦ ψάλλει,
“Πάρε, παιδί μου, τῆς ζωῆς τὴ ζέστα καὶ τὴ χάρι της
ζέγνοιαστα πέσε στή δική της τὴν ἀγκάλη.

Προικιά θά πάρης περισσά, πλούτη ἀλογάριαστα,
τοῦ ἡλίου μαλαματικά, τῶν ἀστεριῶν ἀσήμια,
μὴ φοβηθῆς ἀπ' τὰ καλὰ της τ' ἀξευγάριαστα,
τὸν πόθο καὶ τὸν πόνο, τῆς ψυχῆς τάγριμμα.

Πάρε της τοῦ πουρνου τοῦ ἀγέρι, τὴ δροσιὰ τοῦ αὐγερινουῦ,
πάρ' της τοῦ φεγγαριουῦ τὴ μυστικὴν ἀχτίδα,
τῆς θάλασσας τὴ δύναμι, τὸ ἄπειρο τοῦ οὐρανοῦ
καὶ κάτι πειὸ μεγάλο πᾶρ' της τὴν ἐλπίδα.

Ναὶ πᾶρ' τα τώρα τῆς ζωῆς τάτιμητα προικιά
πᾶρ' τα στήν ὥρα τῆς ἀγάπης, τώρα
ποῦ σοῦ εἶν' ἐρωτεμένη, τρυφερή, πονετικιά,
στο πρῶτό της τὸ φίλημα, στήν πρώτη γνῶρα.

—Τὰ πῆρα, μάννα, τῆς ζωῆς, τὰ πῆρα τὰ προικιά
ὄλα τὰ ῥιξε ἐμπρός μου στοῦ φιλιουῦ τὴν ὥρα
καὶ μὲ βαρέθηκε ἡ ἄπιστη ἀγαπητικιά
κί ἄλλους κυττάζει ἐρωτεμένη τώρα.

Σ. Δ. Π. Σ. Ὁ κ. Ἰωάννης Ζερβός, ἐκ τῶν νεωτέρων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον
διακρονομένων ἐν Αἰγύπτῳ ὁμογενῶν δικηγόρων, εἶναι καὶ τῶν γραμμιάτων ἐργάτης
κράτιστος, ποιητὴς δ' ἐμπνευσμένος καὶ πρὸς τὸ βάθος τῶν ἐννοιῶν συνδυάζων
ἐκτακτον καλλιτεχνικὴν ὕφην σίχου. Τὸ δημοσιευόμενον ποίημά του, ἀποτελεῖ
μέρος μεγάλης σειρᾶς, τῆς ὁποίας ὄρατα ἀποσπάσματα ἠεντύχησαν νὰ ἐκτιμῆσωσιν οἱ
φίλοι τοῦ καλοῦ ἀλλὰ μετριώφρονος ποιητοῦ, εἰς στενὸν κύκλον ἀπαγγελθέντα. Ἡ
“Ποικίλη Στοὰ”, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑποκαοδίου ἐνφροσύνης παρουσιάζει εἰς τὸ
Ἑλληνικὸν δημόσιον τὸν κ. Ζερβὸν ὡς ποιητὴν, δημοσιεύουσα ἀνωτέρω, πρώτη αὐτῆ
τὸ βαθύ, φιλοσοφικόν, ἀλλὰ καὶ μὲ τόσην χάριν σίχου ποίημά του.

Κ' ἐγὼ ἀκόμη ἀνήξερὸς ζητῶ μιὰ ἀγάπην ἄλλη
ἀπ' ἄλλη χώρα, χώρα μακρυνή,
ἀγάπη πειὸ ἐλεύθερη, πειὸ πλούσια, πειὸ μεγάλη,
ἀρμονικὴν ἀγάπην, ἀφραστὴ, παντοτεινή.

Ἄλλου θὰ τρέξω, μάννα μου, ἔρημος ταξειδιάρης
μιὰν ἄλλη θὰ ζητήσω γένηνα,
ὀρητικὸς κι' ἀκούραστος θὰ πάω καθαλλάρης
τὴν ἀγνὴ νὰῶρω τοῦ ὄνειρου μου παρθένα.

— Μιλᾶ ἡ γυναίκα μυστικὰ σῶμορφο παλληκᾶρι,
ἔλα νὰ πιοῦμε ἀπὸ πηγὴ καθάρια
ἔλα νὰ φιληθοῦμε ἡδονικά, ἔλα ζευγάρι
νὰ κάνουμε παράξενα στὸν ἄμμο ἀχνάρια.

Ἐλα νὰ παίζουμε μαζὺ ἀλλόκοτα παιχνίδια
ἔλα κ' εἶναι τῆς μάννας σου ἡ βουλή
αὐτὰ τὰ λόγια μοῦπε καὶ σοῦ τὰ εἶπε ἡ ἴδια
ἀφοκράσου τὴν κι' ἀκόμη μᾶς μιλεῖ.

Τάστέρια τὸ φεγγάρι καὶ τὸν ἥλιο κλειῶ στὰ σωθικά μου!
τῆς γῆς τὴν πρασινάδα, τῆς θάλασσας τὴ χάρι,
ἄπειρα εἶναι τὰ πλοῦτη μου, δικά σου καὶ δικά μου
ἔλα καὶ λέει ἡ μάννα σου—χαρὰ στον ποῦ μὲ πάρει,,.

— Γυναίκα ἐπῆρα τὰ προικιά, σοῦ ἐπῆρα καὶ τὴ νειότη
ὄλα στοῦ πρώτου τοῦ φιλιου μου τᾶδωκες τὴν ὥρα,
μὰ ἔφυγε σὰν τὰ σύννεφα ἡ ἀγάπη μας ἡ πρώτη
κι' ἀλλόκοτα βλεπόμαστε οἱ δυὸ μας τᾶρα.

Κ' ἐγὼ ἀκόμη ἀνήξερὸς ζητῶ μιὰ ἀγάπην ἄλλη
ἀπ' ἄλλη χώρα, χώρα μακρυνή,
ἀγάπη πειὸ ἐλεύθερη, πειὸ πλούσια, πειὸ μεγάλη,
ἀρμονικὴν ἀγάπην, ἀφραστὴ, παντοτεινή.

Ἄλλου τραβῶ, γυναίκα, τᾶρα ἔρμος ταξειδιάρης
μιὰν ἄλλη ζητᾶω τᾶρα γένηνα,
ὀρητικὸς κι' ἀκούραστος πετᾶω καθαλλάρης
τὴν ἀγνὴ νὰ εῶρω τοῦ ὄνειρου μου παρθένα.

(Ἀλεξάνδρεια, 1900)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΕΡΒΟΣ

